

HỒI THỨ MƯỜI

Dịch thụ lợi hại

Trần Tịnh Tịnh chưa chết, nàng vẫn tỉnh táo. Trong tình huống này, sự tỉnh táo đối với bản thân nàng thật là một nỗi thống khổ không thể chịu nổi. Xa thăm trên cao, dường như có một vị thần cầm cân công lý cho thế nhân, vị thần ấy đang cố ý giày vò nàng. Lục Tiểu Phụng tuy đã bỏ nàng đi một chỗ khác để nàng nằm nghỉ trên giường, nhưng nỗi thống khổ của nàng vẫn chưa kết thúc, có lẽ chỉ có cái chết mới giải thoát được mọi nỗi đau của nàng.

Khi nỗi đau của con người lên đến mức không thể chịu nổi, tự nhiên cái chết trở nên không còn đáng sợ chút nào!

Trần Tịnh Tịnh muốn chết, thật sự muốn chết! Nàng chỉ hy vọng Lục Tiểu Phụng mau giải thoát cho nàng. Nhưng Trần Tịnh Tịnh tuyệt nhiên chẳng biểu lộ ý gì ngoài mặt, vì nàng đã học được một bài học đắt giá từ thuở nhỏ. Mình càng muốn chết, kẻ khác càng muốn mình sống. Mình không muốn chết, lại có kẻ nhất định muốn hạ sát mình. Trần Tịnh Tịnh đã từng chứng kiến rất nhiều người không muốn chết mà bị chết, cũng đã từng thấy qua những kẻ tưởng như không sống được mà vẫn sống, vì nàng vốn sinh trưởng trong cảnh gian khổ.

Lục Tiểu Phụng tuy im lặng ngồi cạnh đầu giường, nhưng Trần Tịnh Tịnh nhìn thấy được tâm chàng thiếu bình an. Bất cứ ai đã chứng kiến những thảm cảnh kinh hồn, trong lòng không khỏi khó chịu.

Trần Tịnh Tịnh miễn cưỡng nhếch môi cười:

- Tôi không ngờ công tử cũng tìm đến đây, nhưng chắc hẳn công tử nghi ngờ tôi từ trước.

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận.

- Tôi cứ tưởng mình xếp đặt rất hoàn hảo. Nếu Sở Sở cũng cẩn thận chút, đừng để gạch vụn trong rương đổ ra, thì có lẽ công tử không nghi ngờ tôi đâu!

Lục Tiểu Phụng im lặng một lúc lâu, mới từ từ đáp:

- Trong rương chứa gạch vụn mà cô vẫn nhận, Sở Sở với cô vốn quen nhau từ nhỏ, lại cố giả vờ không biết nhau. Hai điểm này tuy khiến ta cảm thấy khả nghi, nhưng vẫn chưa phải điểm mấu chốt.

Trần Tịnh Tịnh hỏi:

- Thế điểm mấu chốt nằm chỗ nào?

- Chính ở chỗ con gấu đen!

- Con gấu đen?

- Đúng vậy! Lãnh Hồng Nhi nghĩ là cô ấy nhìn thấy một con gấu đen, kỳ thực đó chẳng qua là một người trùm bộ da gấu giả dạng mà thôi. Bởi vì người này cần làm một chuyện rất bí mật, lại sợ bị kẻ khác nhận diện nên phải khoác bộ da gấu để che mắt người ta. Bất kỳ ai nhìn thấy một con gấu đen, chắc chắn đều sợ mà tránh xa, không dám nhìn kỹ.

- Công tử cho là tôi chính là người đó?

- Phải!

- Vì công tử nhìn thấy tám da gấu trong phòng tôi?

- Đúng thế! Dĩ nhiên cô không thể nào ngờ được ta lại đến phòng cô, chuyện đó xảy ra thật đúng lúc!

Trần Tịnh Tịnh thở dài:

- Phòng của tôi từ trước đến nay đúng là chưa bao giờ cho người lạ mặt vào, điểm này công tử nhận xét không sai. Công tử có thể vào phòng tôi được, chẳng phải vì tôi ngất xỉu đúng lúc, mà là vì thật sự tôi không bị ngất!

Giọng Trần Tịnh Tịnh tuy yếu ớt, nhưng mỗi câu nói rất rõ, vì nàng đang tự kiểm chế cơn đau, trên thế gian này tưởng như hiếm có ai có thể tự kiểm chế như nàng.

- Tôi để cho công tử vào phòng tôi, chỉ vì lúc công tử ôm tôi, bất chợt tôi có một cảm giác mà từ trước đến nay chưa hề có, tôi.... tôi cũng không ngờ Lý thần đồng đột nhiên xông vào phòng.

Lục Tiểu Phụng cũng cười gượng:

- Nếu đổi là ta, ta cũng sẽ bất thân xông vào phòng!

- Thật ra có đến hai bộ da gấu, tôi giữ một bộ, còn một bộ của Lý Hà.

- Cái hôm cô và Lý Hà đi chôn La Sát bài, phải chăng mỗi người khoác một bộ da gấu?

- Lúc ấy trời đã khuya, tôi và đại thê không ngờ Hồng Nhi còn ngồi sững bên bờ sông. Tôi nhìn thấy Hồng Nhi, dĩ nhiên Hồng Nhi cũng nhìn thấy tôi.

- Nhưng cô ấy chẳng nhìn kỹ, cô ấy cứ tưởng cô là con gấu đen thật sự!

Trần Tịnh Tịnh cười gượng:

- Dù gì thì tôi cũng không an tâm, nữ nhân thường đa nghi nhiều!

- Bởi thế tối hôm qua khi cô thấy Hồng Nhi lại ra phía đó, cô liền hạ sát cô ấy để bịt miệng!

Trần Tịnh Tịnh thừa nhận:

- Đinh Hương Di vẫn bảo là người có tâm địa ác nhất là tôi!

- Hồng Nhi tuy không biết bí mật của cô, nhưng khi cô ra tay giết cô ấy, thì rốt cuộc cô ấy lại nhận ra cô!

Trần Tịnh Tịnh thở dài:

- Có lẽ cả đời tôi cũng không quên được ánh mắt của Hồng Nhi lúc nhận ra tôi!

- Lúc ấy trong thâm tâm cô không khỏi có chút sợ hãi, nên hạ thủ xong cô lập tức bỏ đi.

- Vì tôi biết Hồng Nhi chỉ có nước chết!

- Nhưng cô không thể nào ngờ được, ngay trước lúc chết, chính là lúc con người sáng suốt nhất trong đời.

Trần Tịnh Tịnh không nói gì, trong lòng cảm thấy chua xót vì bây giờ nàng cảm thấy rất sáng suốt.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

- Bởi vậy trước khi chết, Hồng Nhi hẳn đã liên tưởng đến con gấu đen cô ấy nhìn thấy lần trước nhất định là cô, và cũng nghĩ ra là cô chắc hẳn đi giấu La Sát bài, cho nên Hồng Nhi mới gắng gượng bò ra đến chỗ cô xuất hiện lần trước.

- Nhờ vậy công tử mới biết chúng tôi giấu La Sát bài ở đâu.

- Không sai!

Trần Tịnh Tịnh bỗng cười gằn:

- Nói như vậy, nhờ cái chết của Hồng Nhi mà công tử được lợi, vậy công tử còn buồn bực nỗi gì?

Lục Tiểu Phụng tính nói nhưng lại nín thinh.

- Chuyện không đáng thì công tử buồn bực, chuyện đáng bực thì công tử lại cao hứng.

Lục Tiểu Phụng im lặng, để cho Trần Tịnh Tịnh nói hết.

- Tối hôm trước tôi đến tìm công tử, chẳng phải đem rượu và đồ nhắm cho công tử, càng không phải vì tôi lo lắng cho công tử, hay vì tôi thích công tử. Tôi tìm đến chỉ vì muốn giữ chân công tử, để Lý thân đồng đem xác Lý Hà nhận vào bồn nước. Bởi thế tôi ráng chịu đựng công tử làm nhục tôi, kỳ thực công tử đụng đến tôi là tôi phát tởm!

Lục Tiểu Phụng đột nhiên cười:

- Ta hiểu ra rồi! Cô muốn mau chết.

- Tại sao công tử nghĩ vậy?

- Bởi vì cô cố tình chọc giận ta, để ta nổi xung lên giết cô.

Trần Tịnh Tịnh cười khẩy:

- Tôi biết công tử không dám làm, công tử chỉ nhìn người khác hạ thủ, chứ chính mình không dám ra tay!

Lục Tiểu Phụng lại cười nhẹ, chàng quay lưng bỏ đi ra ngoài.

Trần Tịnh Tịnh kêu thất thanh:

- Công tử bỏ đi đâu?

- Ta đi lấy xe!

- Lấy xe làm gì?

- Bởi vì cô không cỡi ngựa được, cũng không đi bộ được!

- Công tử.... công tử định đem tôi đi?

- Tuy ta không có cách gì lấy ra những ám khí nằm trong huyết đạo của cô, nhưng ta biết có người có thể lấy ra được.

- Tại.... tại sao .. công tử không chịu để cho tôi chết?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bởi vì hôm nay đã có quá nhiều người chết rồi!

Nói xong chàng bước ra ngoài không quay đầu lại.

Trần Tịnh Tịnh nhìn theo Lục Tiểu Phụng, nước mắt từ từ chảy xuống, sau cùng nàng òa khóc, chẳng hiểu vì đau khổ? Hối hận? Hay vì cảm kích?

Một người khi muốn khóc mà có thể tự do tha hồ khóc một trận, hẳn cũng đỡ lắm. Lục Tiểu Phụng dĩ nhiên nghe thấy tiếng khóc của Trần Tịnh Tịnh. Chàng vẫn mong nàng có thể khóc được, để bao nhiêu nỗi thống khổ hối hận trôi theo dòng nước mắt, để sau khi khóc có lẽ nàng sẽ không muốn chết nữa.

ánh nắng đã tắt, gió càng thêm lạnh. Đứa nhỏ trông ngớ ngẩn bản thủ kia vẫn đứng đó cười ngu ngơ, nước mũi chảy lòng thòng. Những chuyện bi thảm xảy ra lúc này dường như hoàn toàn chẳng có ảnh hưởng gì đến nó.

"Người đời cười nó ngớ, nhưng biết đâu nó sống vui sướng hơn nhiều kẻ khác."

Lục Tiểu Phụng vừa nghĩ vừa thâm than, chàng mỉm cười vỗ nhẹ vào đầu đứa nhỏ, bảo:

- Người giúp ta trông chừng a di trong phòng, dì có nhiều tiền lắm, sẽ mua kẹo cho người ăn!

Đứa nhỏ ngớ chừng như hiểu lời Lục Tiểu Phụng, chạy vào trong, miệng la:

- Con muốn ăn kẹo, thật là nhiều kẹo!

Lục Tiểu Phụng vừa bước ra khỏi cửa, lại thấy một bàn tay đưa ra. Chàng không ngạc nhiên lắm vì chàng đã đoán biết thế nào Tuế Hàn tam hữu cũng chờ sẵn bên ngoài.

Cô Tùng tiên sinh lên tiếng:

- Đưa đây!

Lục Tiểu Phụng chớp chớp mắt hỏi lại:

- Tiên sinh muốn lấy tiền, hay muốn đòi cơm?

Cô Tùng tiên sinh giận xanh mặt, lạnh lùng đáp:

- Có thể lần này ta muốn lấy tính mạng của người.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Đòi tiền đòi cơm thì không có, nhưng đòi mạng thì có một mạng đây.

Cô Tùng tiên sinh giận dữ nói:

- Không lẽ người muốn ta đánh què chân người mới chịu đưa La Sát bài hay sao?

- Tiên sinh có đánh gãy chân tại hạ cũng không đưa La Sát bài ra đâu.

Cô Tùng tiên sinh biến sắc hỏi:

- Người nói vậy là ý gì?

- Tại hạ đang tính hỏi tiên sinh sao lại đòi ngang như vậy? Tại hạ chỉ hứa đem La Sát bài đưa cho Lam Hồ Tử mà thôi.

- Người nhất định phải đem giao cho Lam Hồ Tử sao? Tại sao?

- Nhất định như thế, vì tại hạ muốn đổi lấy một thứ!

- Thứ gì?

- Đổi lấy sự vô tội của tại hạ.

Cô Tùng tiên sinh nhìn Lục Tiểu Phụng chăm chăm, từ từ nói:

- Không lý người chưa bao giờ có ý niệm chiếm hữu La Sát bài hay sao?

- Tại hạ có nghĩ đến.

- Bây giờ người còn nghĩ chằng?

- Còn!

Cô Tùng tiên sinh lại biến sắc mặt.

Lục Tiểu Phụng điềm nhiên nói tiếp:

- Tại hạ nghĩ đến rất nhiều chuyện. Có lúc tại hạ muốn làm Hoàng đế nhưng sợ buồn cô đơn, muốn làm Tể tướng lại sợ phải lo nhiều việc, muốn phát tài rồi sợ bị người lấy trộm. Cũng có lúc tại hạ nghĩ đến chuyện cưới vợ nhưng sợ vướng rắc rối, muốn nấu đồ ăn mà lười rửa chảo. Thậm chí có lúc tại hạ muốn đánh tiên sinh một chưởng nhưng sợ chuốc họa vào thân!

Lục Tiểu Phụng chưa nói hết lời, Cô Tùng tiên sinh đã không nhịn được bật cười, nhưng ngay sau đó lão lại nghiêm mặt nói:

- Thành ra người nghĩ thì nhiều mà làm chằng bao nhiêu!

Lục Tiểu Phụng cười trừ:

- Ai sống trên đời này hình như đều nghĩ thật nhiều, làm thật ít, nào phải chỉ riêng mình tại hạ?

ánh mắt Cô Tùng tiên sinh bỗng như nhìn về xa xăm, chùng như lão đang tự hỏi mình từng nghĩ gì, làm gì? Mọi người sống trên đời đều nhất định có một kết cuộc nào đó, nếu như mỗi người đều thực hiện những điều mình muốn làm, không biết thế giới này sẽ biến ra như thế nào?

Một lúc lâu sau, Cô Tùng tiên sinh mới thở nhẹ một tiếng, khoát tay bảo:

- Người đi đi!

Lục Tiểu Phụng thở phào nói:

- Tại hạ cứ tưởng lần này tiên sinh chắc không cho tại hạ đi, ngờ đâu tiên sinh vẫn tin tưởng tại hạ!

Cô Tùng tiên sinh lạnh lùng đáp:

- Đây là lần cuối!

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Tiên sinh muốn uống say cứ việc tìm đến tại hạ bất cứ lúc nào.

Lục Tiểu Phụng vẫy tay chào, định bước ngang qua chỗ ba người đứng để đi ra, bỗng nghe Hàn Mai lão lên tiếng:

- Chờ một chút!

Lục Tiểu Phụng dừng lại hỏi:

- Tiên sinh có gì chỉ giáo?

Hàn Mai lão đáp:

- Ta muốn xem người!

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Tiên sinh cứ việc xem, có nhiều người nói tại hạ trông cũng khá.

Hàn Mai lão không đổi sắc mặt, lạnh lùng đáp:

- Ta không muốn xem bản thân người, cái ta muốn thấy là tài nghệ của người!

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng trở nên gượng gạo:

- Tại hạ khuyển tiên sinh nhìn mặt tại hạ được rồi, chứ công phu của tại hạ chắc chắn nhìn không đẹp mắt như vậy đâu.

Hàn Mai lão không thèm nhìn Lục Tiểu Phụng, đột nhiên xoay mình bảo:

- Người theo ta đi.

Lục Tiểu Phụng chân chừ, nhìn Thanh Trúc và Cô Tùng hai lão, chỉ thấy mặt họ không biểu lộ gì cả. Chàng thở ra, đành đi theo Hàn Mai lão, miệng lẩm bẩm nói nhỏ:

- Tiên sinh định dắt tại hạ đi đâu? Uống rượu đánh bạc thì tại hạ sẵn sàng hầu tiếp, nhưng nếu đánh nhau thí mạng thì tại hạ sẽ bỏ trốn.

Hàn Mai lão không trả lời Lục Tiểu Phụng, lão cứ đi trước, quanh quẹo vài bậ thì ra đến một con đường lớn. Trên đường có một tử lâu rất khang trang, ngoài cửa có mười mấy tiêu xa dừng bên cạnh.

Lại thấy một cây tiêu kỳ màu tía dựng bên cửa, lá cờ trương lên trong gió, có thù hình một con rồng vàng cuốn quanh chữ Triệu thật to.

Lục Tiểu Phụng biết lai lịch lá cờ này. Kim Long tiêu cục chiếm địa bàn xa tận quan ngoại, phần lớn khách hàng là những người đến Trường Bạch sơn đi hái nhân sâm. Tuy thế tiêu cục này cũng có tiếng tại quan nội vì Tiêu sư Hắc Huyền Đàn Triệu Quân Võ, năm xưa vốn là một Tiêu sư nổi tiếng, cách đây không lâu mới được Kim Long tiêu cục ra giá rất cao, mời về chấp chương công việc.

Lúc này Triệu Quân Võ đang ngồi trên lầu uống rượu, một người có danh tiếng địa vị như thế, đương nhiên không kém phần oai vệ. Hàn Mai lão vừa bước lên lầu liền bước đến trước mặt Triệu Quân Võ, lạnh lùng nhìn y hỏi:

- Người là Hắc Huyền Đàn Triệu Quân Võ?

Họ Triệu chưng hửng, đưa mắt lên xuống nhìn lão già không giống tăng, chẳng giống tục, cũng không phải đạo nhân, nhãn lực của y không đến nỗi tệ, nhưng vẫn không nhận ra lão già này là ai? Y đành gật đầu đáp:

- Phải!

- Người biết ta là ai chẳng?

Triệu Quân Võ lắc đầu:

- Xin thỉnh giáo lão trượng?

- Ta là Hàn Mai tiên sinh, một trong Tuế Hàn tam hữu trên đỉnh Côn Luân, cũng là hộ pháp trưởng lão trong Tây phương Ma giáo.

Hàn Mai lão nói từng chữ rất chậm, nghe đến bốn chữ Tuế Hàn tam hữu, mặt Triệu Quân Võ như chảy dài ra, nghe thêm bốn chữ Tây phương Ma giáo thì trán y đổ mồ hôi hột.

- Bây giờ người đã rõ ta là ai chưa?

Triệu Quân Võ lập tức đứng dậy cúi mình chào:

- Văn bối có mắt không trông, không biết đạo tiên trưởng giá lâm...

Y tiếp tục nói, như thể có bao nhiêu ngôn từ cung kính tân nghinh đều tuôn ra, nhưng Hàn Mai lão đã quay lưng, bước đến trước mặt Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người biết hắn là ai chăng?

- Tại hạ có nghe qua!

- Hắn cũng có danh, võ công không tệ, nhưng gặp ta hắn rất mực cung kính, nhưng người đối với chúng ta thì chẳng có lễ độ gì cả.

Lục Tiểu Phụng cười nhẹ:

- Chắc hắn từ nhỏ Triệu huynh có gia giáo đầy đủ nên so ra có phần lễ phép hơn.

- Còn người?

- Tại hạ là một cô nhi.

- Cho nên người không đủ gia giáo?

- Chẳng có gì cả!

- Nếu vậy người cần được giáo huấn.

Hàn Mai lão bỗng quay qua Triệu Quân Võ, chỉ vào Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Người có biết hắn là ai chăng?

Triệu Quân Võ lắc đầu.

- Người không cần biết, ta chỉ cần người giúp ta giáo huấn hắn một phen.

Triệu Quân Võ lộ vẻ khó xử:

- Nhưng giữa y và tại hạ không có xích mích gì, làm sao...

Hàn Mai lão ngắt lời y:

- Ta không ép người, người có thể lựa chọn, một là ra tay giáo huấn hắn, hai là ta ra tay giáo huấn người!

Hàn Mai lão vừa nói vừa cầm bình rượu bằng thiếc trên bàn, nhẹ nhàng bóp nắn thành một khối, lại kéo ra thành cây gậy.

Triệu Quân Võ biến sắc mặt, đột nhiên vọt đến như tên bắn, đánh một chưởng thật mạnh vào sau gáy Lục Tiểu Phụng, chưởng này ra tay thật hiểm ác không chút nương tay.

Lục Tiểu Phụng đứng bất động không tránh né, chịu ngay một chưởng của Triệu Quân Võ. Phía sau gáy bên tả có một động mạch lớn, cũng là điểm trọng yếu trong người, Triệu Quân Võ mặc dù không luyện qua nội gia chưởng lực, nhưng đôi tay cứng như đá của y đánh một chưởng không phải nhẹ, Lục Tiểu Phụng nếu không bị đánh chết, cũng phải gãy đi.

Nào ngờ Lục Tiểu Phụng vẫn đứng đấy, chẳng đổi sắc mặt. Triệu Quân Võ vả mồ hôi trên mặt, đột nhiên lại vung quyền đâm vào bụng Lục Tiểu Phụng. Lục Tiểu Phụng lại chịu thêm một đâm của y, không lên tiếng gì cả. Triệu Quân Võ mồ hôi toát ra như mưa, y xuất thủ hai lần, rõ ràng đánh không hụt nhưng lại có cảm giác như đã hụt, vì y chỉ cảm thấy đối phương như không có thực, đâm vào không thấy lực cản gì cả. Y chuẩn bị xuất thủ lần thứ ba, tay nắm thật chặt nhưng không tài nào xuất thủ!

Lục Tiểu Phụng như đang chờ lãnh thêm vài chưởng, đợi một lúc sau chàng bỗng cười hỏi:

- Các hạ có phải giáo huấn đủ rồi chăng?

Triệu Quân Võ cũng muốn cười nhưng cười không nổi.

Lục Tiểu Phụng quay đầu nhìn Hàn Mai lão hỏi:

- Bây giờ tại hạ đi đợc chứ?

Sắc mặt Hàn Mai lão trở nên rất khó coi, nhưng chưa kịp trả lời, Thanh Trúc lão đã xen vào:

- Người có thể đi!

- Đa tạ!

Lục Tiểu Phụng phủ áo, cầm một bình rượu còn nguyên trên bàn chưa bị bóp méo, ngửa cổ đổ rượu uống cạn, rồi rảo bước ngang qua Hàn Mai lão đi ra ngoài.

Nhưng chàng chưa kịp xuống lầu, phía dưới bỗng có một gã chạy việc phóng lên, trong tay cầm một phong thư, lớn tiếng hỏi:

- Vị nào là Lục Tiểu Phụng Lục đại hiệp?

Lục Tiểu Phụng chỉ vào mũi mình cười nói:

- Ta là Lục Tiểu Phụng, nhưng không phải là đại hiệp, vì đại hiệp chỉ có đánh người, chứ không bị người đánh.

Mặt Lục Tiểu Phụng còn điểm nụ cười, chàng không giận bởi vì chàng biết trên thế gian này người khiếp nhược hèn yếu khá nhiều, những người tệ hơn Triệu Quân Võ gặp mười lần lại càng không ít, đây chỉ là một trong những nhược điểm của người đời.

Lục Tiểu Phụng yêu thích thế nhân, yêu thích cuộc sống, đối với những chuyện này chàng không chấp. Nhưng khi đọc xong bức thư, chàng cảm thấy nổi giận thật sự, vừa giận vừa lo.

Thư viết:

"Tiểu Phụng đại hiệp nhã giám:

Món quà huynh gửi tặng đệ không dám nhận nên chuyển tặng Trần Tịnh Tịnh cô nương, lại sợ huynh đi đường vướng bận không tiện, nên thu dùm mấy rương đồ, nay báo cho huynh rõ. Chúc huynh mọi việc thuận lợi."

Bên dưới ký tên Phi Thiên Ngọc Hồ!

Tuế Hàn tam hữu đứng nhìn Lục Tiểu Phụng đọc thư, họ kinh ngạc vì chưa bao giờ thấy sắc diện Lục Tiểu Phụng trở nên đáng sợ như vậy. Vì thế khi Lục Tiểu Phụng xông ra ngoài, họ cũng chạy theo ra, bỏ lại Triệu Quân Võ một mình đứng ngẩn ngơ, vẻ mặt như muốn tìm xó nào đập đầu chết cho rảnh! Y không ngờ người y mới "giáo huấn" qua là Lục Tiểu Phụng nổi tiếng chốn giang hồ. Lục Tiểu Phụng tuy không chấp chuyện y làm, nhưng coi như đã dạy y một bài học.

Lục Tiểu Phụng tự trách mình, chàng vốn không nên rời xa Trần Tịnh Tịnh, càng không nên rời xa căn nhà đó! Khi chàng quay trở lại, căn nhà đã biến thành một biển lửa.

Cũng may trời lạnh, đất đóng băng khắp nơi, nên lửa không lan xa, số nhà bị cháy không nhiều, nhưng cũng không khỏi liên lụy đến một số người vô tội khác.

Thân thể kiều diễm của Trần Tịnh Tịnh hẳn là đã bị đốt thành tro.

Lục Tiểu Phụng đến nơi thì đã quá trễ! Lửa nóng làm ửng đỏ gương mặt của chàng, đỏ cả mắt, nhưng tay chân chàng rất lạnh, trong lòng cũng giá lạnh như băng.

Cảnh tượng trong hẻm thật hỗn loạn, các nam nhân chạy tới chạy lui lấy nước chữa lửa giữa tiếng nữ nhân và trẻ nhỏ kêu khóc. Cuộc sống của họ vốn đơn giản, trầm lặng, họ chưa từng làm hại đến ai, nhưng bây giờ lại bị lãnh họa vô cớ.

Lục Tiểu Phụng đột nhiên quay lại trừng mắt nhìn Hàn Mai lão gần giọng nói:

- Lão thấy chưa? Đây là tai họa do lão gây ra!

Hàn Mai lão im lặng, trong lòng cũng không khỏi khó chịu.

- Bây giờ lão còn muốn xem tài nghệ của ta chăng?

- Lúc nãy ta đã thấy rồi.

- Lúc nãy chỉ là công phu chịu đòn, bây giờ lão có muốn xem công phu đánh người chăng?

Lục Tiểu Phụng trước giờ chưa từng thẳng thừng khiêu khích ai như vậy, thái độ của chàng tuy bình tĩnh như bàn thạch, nhưng đó là một sự bình tĩnh đáng sợ hơn cả sự phần nộ. Khi con người giận đến cực điểm đôi khi lại trở nên bình tĩnh khác thường.

Hàn Mai lão nét mặt hằm hằm, mặt lão trắng bệch, đến môi cũng trắng bệch. Từ trước đến nay chưa có ai dám khiêu khích lão như thế. Lão không sợ người trẻ tuổi trước mặt, từ trước đến nay lão chưa hề sợ ai, nhưng trong một giây thoáng qua, lão bỗng cảm thấy hồi hộp lạ thường, đến độ hơi thở muốn ngừng lại. Bởi vì trước nay lão chỉ chiếm thượng phong, lão quen dùng danh tiếng và địa vị của mình đi trấn áp người khác, nhưng nay là lần đầu tiên lão cảm thấy được áp lực của người khác.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

- Lão muốn xem chăng?

Hàn Mai lão chưa kịp trả lời, Thanh Trúc lão bỗng lên tiếng:

- Lão ấy không muốn đâu!

Cô Tùng lão lập tức tiếp lời:

- Lão ấy chỉ muốn nhìn thấy La Sát bài, ta cũng thế.

Cô Tùng lão đứng chắn ngang trước mặt Lục Tiểu Phụng, để Thanh Trúc lão kéo Hàn Mai lão đi, rồi từ từ nói tiếp:

- Bởi vậy người tuyệt đối không thể để chúng ta thất vọng.

Cô Tùng lão không quay lưng, mặt đối diện Lục Tiểu Phụng bước lui dần, sau đó lão khoác ống tay áo một cái, lướt nhẹ đi mất.

Lục Tiểu Phụng đứng bất động, không rụt theo cản trở. Một lúc sau chàng thở ra một hơi, bỗng có cảm tưởng mình đã nhún nhường quá lâu đối với ba lão già này, bây giờ đến lúc họ nhường một bước.

Đây là lần đầu chàng phản công lại, tuy không hề xuất thủ nhưng kể như cũng có thắng lợi. Nhưng chàng cũng biết họ không đi xa, nếu họ lại đến nữa thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Lục Tiểu Phụng không nghĩ tiếp nữa. Lửa vẫn chưa tắt, bây giờ chàng lo chữa lửa trước, những câu hỏi kia chờ lúc khác suy nghĩ.

Lục Tiểu Phụng xăn tay áo xông vào sát đám cháy, đành lấy một thùng nước từ tay một người, nhảy lên bờ tường tạt nước xuống dập tắt lửa. Động tác của chàng dĩ nhiên mau hơn người khác rất nhiều, sức một mình chàng ít nhất cũng bằng năm người

khác. Tuy nhiên bên cạnh chàng còn có một người động tác cũng nhanh nhẹn không kém chàng, thậm chí còn gắng sức hơn, có một lần người này nhảy lên một phần tường đã bị lửa đốt cháy sập sụp, suýt chút đã ngã vào hỏa lò.

Băng tuyết bị tan, thấm ướt những cây gỗ đương cháy, cộng thêm sức của mọi người đồng tâm hiệp lực chữa cháy, ngọn lửa cuối cùng bị dập tắt.

Lục Tiểu Phụng thở phào, dùng tay áo lau mồ hôi, trong lòng cảm thấy đã lâu chưa được thoải mái như lúc này. Người bên cạnh vừa thở vừa cười nói:

- Huynh đài xách tổng cộng là bảy mươi ba thùng nước, tại hạ chỉ thua huynh sáu thùng.

Lục Tiểu Phụng ngừng đầu lên, mới biết người bên cạnh cùng chung vai chữa lửa với chàng, chính là Hắc Huyền Đàn Triệu Quân Võ.

Triệu Quân Võ cười sáng khoái:

- Lúc nãy tại hạ muốn tông đầu vào tường chết cho rồi, nhưng bây giờ lại muốn sống thêm vài năm nữa, càng lâu càng tốt!

Lục Tiểu Phụng mỉm cười, không hỏi tại sao vì chàng đã biết câu trả lời. Nếu mình cảm thấy mình là người hữu dụng cho người khác, thì đâu còn muốn chết làm gì, bởi vì cuộc sống của mình đã có giá trị, nên mình mới cảm thấy sinh mạng của mình đáng quý. Nếu mình chịu giúp người khác thì mình chắc chắn là một người hữu dụng.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười vỗ vai Triệu Quân Võ:

- Tại hạ biết Triệu huynh lúc nãy gắng sức hơn ai cả, lúc huynh đánh tại hạ mà cũng giốc toàn lực như khi chữa lửa, thì chắc tại hạ chịu không nổi mấy chưởng của huynh rồi!

Triệu Quân Võ đỏ mặt:

- Tại hạ đánh người chắc chắn không xài hết sức, vì đánh người không phải là một chuyện thoải mái, mà tại hạ lại sợ đau tay!

Cả hai người cùng phá cười lớn. Sau đó cả hai mới để ý thấy những người chung quanh cũng nhìn họ cười, trong mắt những người này chứa đầy niềm cảm kích và kính phục. Một cô bé tóc thắt thành hai bím dài, bỗng chạy đến nắm lấy tay hai người, để vào lòng bàn tay mỗi người một viên kẹo, mặt đỏ hồng nói:

- Kẹo này là thứ cháu thích ăn nhất, nhưng cháu nhường lại cho hai thúc thúc, vì hai thúc thúc là người tốt bụng, mai mốt cháu lớn lên cũng sẽ noi gương các thúc thúc, nhà người ta bị cháy, cháu cũng sẽ đi giúp chữa cháy.

Lục Tiểu Phụng xoa đầu cô bé, muốn nói nhưng chợt cảm thấy cổ họng nghẹn lại. Triệu Quân Võ nhìn cô bé, nước mắt chực rơi xuống, y cảm thấy nếu lúc nãy lỡ bị lửa thiêu chết cũng xứng đáng.

Ngay lúc đó, bỗng có một cái đầu đen nhỏ từ trong một ống cống thoát nước giờ bản chật hẹp ở bên cạnh chui ra, chỉ vào Lục Tiểu Phụng lớn tiếng nói:

- Thúc thúc không phải người tốt, thúc thúc gạt con, a di không có cho kẹo cho con ăn.

Một bóng nhỏ thó đen thui từ trong rãnh thoát nước chui ra, thì ra là thằng nhỏ ngố. Nó không chết, có thể không phải là may, chỉ vì nó ngớ ngẩn, chứ chẳng ai khác chịu chui vào ống cống dơ bẩn để trốn. Tuy nhiên nó có mắt, mà lúc nãy nó có mặt

trong phòng Trần Tịnh Tịnh, bây giờ kể như nó là người duy nhất có thể kể lại chuyện gì xảy ra lúc ấy!

Lục Tiểu Phụng mắt sáng rực lên, lập tức bước ra đón, đứa nhỏ này không chắc có thể miêu tả hung thủ, nhưng chàng vẫn hy vọng.

Đột nhiên trong đám đông có người la lớn:

- Hấn tuy giúp chữa cháy, nhưng người phóng hỏa cũng là hấn, mọi người đừng để bị hấn gạt.

Có vài người la lên nhào đến đánh Lục Tiểu Phụng, làm loạn cả lên. Tuy rằng có người không tin, nhưng cũng có người hoài nghi, những khổ chủ nhà bị cháy rụi, càng không phân rõ trắng đen, cũng nhào đến níu kéo Lục Tiểu Phụng. Bọn họ vốn là những người đầu óc đơn giản không suy nghĩ nhiều, thấy nhà mình bị cháy tiêu tan, đã tức đố cả mắt chỉ muốn kiếm người thí mạng.

Lục Tiểu Phụng không trách họ, càng không muốn động thủ với họ, rất may có Triệu Quân Võ bên cạnh đón đỡ. Tuy bị trúng mấy đám, nhưng chàng rút cuộc cũng xông ra được, nhưng thằng nhỏ kia đã biến đâu mất.

Bên cạnh rãnh thoát nước hãy còn vài dấu chân ướt, đồng tro tàn vẫn còn bốc khói. Lục Tiểu Phụng nghiêng rãnh, bỗng xông vào bãi đất đã cháy.

Đám thủ hạ của Triệu Quân Võ cũng đã đến trấn áp đám người muốn nổi loạn. Triệu Quân Võ dùng danh tiếng của mình để đảm bảo là Lục Tiểu Phụng lúc này vẫn đi cùng với y, không phải là hung thủ.

Mọi não động lắng xuống, y mới hỏi lúc này ai là kẻ phát ngôn đầu tiên thì chẳng ai biết cả.

Lúc này Lục Tiểu Phụng vẫn còn lưu lại trong bãi đất đã cháy, chẳng ai biết chàng đi tìm cái gì?

Sau khi rời khỏi nơi phát hỏa, Triệu Quân Võ không dần được lên tiếng hỏi:

- Lúc này huynh đi tìm gì vậy?

Lục Tiểu Phụng không đáp. Trong mắt chàng có ánh kỳ dị, không biết chàng đang suy nghĩ về một nan đề, hay đã tìm ra câu trả lời rồi.

Triệu Quân Võ không hỏi nữa, y cũng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Lúc này kẻ vu oan cho huynh nhất định là kẻ phóng hỏa, muốn mượn huynh gánh tội cho hấn!

Lục Tiểu Phụng im lặng khá lâu, mới từ từ nói:

- Bọn họ không phải muốn giá họa cho tại hạ, mà là để bịt miệng.

Triệu Quân Võ hỏi:

- Bịt miệng ai? Bịt miệng thằng nhỏ ngổ từ trong cống chui ra hay sao?

Lục Tiểu Phụng gật đầu.

Triệu Quân Võ nhíu mày:

- Nó ngớ ngẩn ngu đần như vậy, có biết gì đâu?

Lục Tiểu Phụng than dài:

- Bọn họ đúng ra không cần phải làm như vậy.

Triệu Quân Võ cũng than:

- Dù sao, chuyện đã qua rồi, chúng ta đi uống rượu cho thống khoái.
- Triệu huynh muốn rủ tại hạ uống rượu, chỉ sợ phải chờ một thời gian.
- Tại sao vậy huynh?

Lục Tiểu Phụng nắm chặt hai tay, từ từ đáp:

- Không tìm ra Phi Thiên Ngọc Hồ, thì từ nay tại hạ sẽ không uống một giọt rượu nữa.

- Tại hạ giúp gì cho huynh được chăng?
- Được chứ!
- Huynh cứ nói.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chuyện này chắc Triệu huynh rành hơn tại hạ...

Chàng bỗng hạ thấp giọng như sợ có người nghe được, vì chàng đã phát hiện ra thế lực và tai mắt của Phi Thiên Ngọc Hồ đáng sợ hơn chàng nghĩ nhiều.

Chờ chàng nói xong, Triệu Quân Võ lập tức nói:

- Chuyện này tại hạ nhất định sẽ giúp huynh, có tin tức rồi, tại hạ làm sao thông báo cho huynh?

- Triệu huynh đã đến sông bạc Ngân Câu đánh bạc bao giờ chưa?

Triệu Quân Võ cười đáp:

- Chẳng những đã đến nơi đó, mà còn đánh với lão rậm râu ấy mấy lần, ăn được của lão mấy trăm lượng bạc!

- Nửa tháng sau, chúng ta gặp mặt tại nơi đó, ai đến trước thì chờ, không gặp không về!

Triệu Quân Võ nhìn Lục Tiểu Phụng, bỗng nói:

- Cảm ơn huynh!

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Triệu huynh giúp tại hạ, tại hạ còn chưa cảm ơn, sao huynh lại cảm ơn tại hạ?
- Thì bởi vì huynh không cảm ơn tại hạ, nên tại hạ mới cảm ơn huynh!
- Là thế nào?

ánh mắt Triệu Quân Võ sáng lên:

- Vì tại hạ biết huynh nhất định xem tại hạ là bằng hữu.

Bằng hữu! Hai chữ này thật sáng, thật đẹp!

Lục Tiểu Phụng được người ngưỡng mộ tôn kính, vì chàng có tấm lòng nhân ái và nhân ái, đó chính là sức thu phục nhân tâm đích thực, chứ chẳng phải bạo lực của võ công. Muốn làm điều này không phải dễ, ngoài tấm lòng rộng rãi, còn cần phải có rất nhiều can đảm!

Trong phòng bày biện thanh nhã tươm tất, khổ giấy trên cửa sổ mới được thay mang màu trắng tinh.

Bên ngoài khí trời trong sáng, ánh nắng chan hòa, trên song cửa có để chậu thủy tiên và hoa mai. Đinh Hương Di đã ngồi dậy được, trên gương mặt trắng bệch của nàng đã có sắc hồng, tựa như một nụ hoa khô héo bỗng hồi sinh.

Nhìn thấy Hương Di như thế, Lục Tiểu Phụng cũng cảm thấy dễ chịu hơn mấy ngày trước.

- Ta đã hứa với cô, nhất định ta sẽ trở lại thăm cô.

Trên mặt Đinh Hương Di hiện ra nụ cười dịu dàng:

- Em biết! Em biết chàng nhất định sẽ trở lại!

Nàng ngồi tựa đầu giường, trên giường trải chăn mới. Nàng mặc một chiếc áo rộng trông ấm áp, vạt áo rất dài, ống tay áo cũng rất dài, che đi phần chân tay bị cụt. ánh dương quang xuyên qua lớp giấy trắng tinh trên khung cửa sổ soi sáng trong phòng, nhìn Hương Di vẫn đẹp như thưở nào.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười:

- Ta có đem một vật đến cho cô xem!

ánh mắt Đinh Hương Di sáng lên, nàng thất thanh kêu lên:

- La Sát bài?

Lục Tiểu Phụng gật đầu:

- Ta hứa với cô chuyện gì, nhất định phải làm được, không hề gạt cô!

Đinh Hương Di chớp chớp mắt hỏi:

- Chẳng lẽ em lại dối gạt chàng?

Lục Tiểu Phụng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, nói:

- Cô nói với ta là Trần Tịnh Tịnh là bạn tốt của cô, ta có thể tin cô ấy được!

Đinh Hương Di thừa nhận.

- Cô ấy có thực là bạn tốt của cô chẳng? Cô thật sự tin cô ấy sao?

Đinh Hương Di quay mặt đi tránh ánh mắt của Lục Tiểu Phụng, hơi thở bỗng trở nên gấp rút, dường như nàng đang cố gắng khống chế chính mình, qua một lúc lâu sau, nàng như không dần được nên lên tiếng:

- Trần Tịnh Tịnh là một con điếm!

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Thế mà cô bảo ta đi tin lời một người như vậy!

Đinh Hương Di quay mặt lại cười gượng:

- Vì em là nữ nhân, nữ nhân thường nhờ nam nhân đi làm những chuyện chính họ không muốn làm!

Lý do này thật không đúng lắm, nhưng Lục Tiểu Phụng xem ra thỏa mãn với cách giải thích này.

Chàng cho rằng bảo nữ nhân nói lý, cũng khó như bắt con lạc đà chui qua lỗ kim.

Đinh Hương Di vụt hỏi:

- Trần Tịnh Tịnh phải chăng đã chết?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Phải!

Đinh Hương Di thở ra nhẹ nhẹ, trên mặt có vẻ như vừa nở ra một bãi đầm.

Lục Tiểu Phụng nhìn nàng, bỗng hỏi:

- Làm sao cô biết cô ấy đã chết?

Đinh Hương Di lại quay mặt đi, ho nhẹ hai tiếng, từ từ đáp:

- Em không biết chuyện đó, chỉ đoán thế thôi.

- Tại sao cô lại đoán như vậy?

- Lúc nãy chàng hỏi về Trần Tịnh Tịnh như thế, đủ chứng tỏ cô ấy nhất định đã làm chuyện không phải với chàng, người đối với chàng không phải hẳn chẳng sống lâu được!

Lối giải thích này cũng không ổn, nhưng Lục Tiểu Phụng không hỏi gì thêm.

- Dù sao thì ta cũng lấy lại được La Sát bài, kể như không phí công chuyến đi này!

Nghe đến ba chữ La Sát bài, mắt Đinh Hương Di sáng ngời, nàng nhìn Lục Tiểu Phụng đưa tay vào trong áo lấy ra miếng ngọc bài, mắt nàng bỗng rơi lệ.

Lục Tiểu Phụng rất hiểu tâm tình của Hương Di lúc này. Vì miếng ngọc bài này, nàng không còn nhà ở, thân thể trở thành tàn phế, đánh mất hạnh phúc một đời. Miếng ngọc bài này dù là một bảo vật vô giá, nhưng cái giá của hạnh phúc lại càng không thể so sánh được. Những chuyện nàng đã làm có đáng chăng? Bây giờ có phải nàng đã hối hận?

Lục Tiểu Phụng bất giác than thành tiếng:

- Nếu vật này là của ta, ta nhất định sẽ tặng cho cô, nhưng bây giờ...

Đinh Hương Di ngắt lời Lục Tiểu Phụng:

- Em hiểu ý chàng, chàng không cần giải thích, bây giờ chàng có cho em thì cũng vô dụng thôi, em đâu còn xài nó được nữa!

Nước mắt nàng tuôn rơi, nàng nói tiếp:

- Bây giờ em chỉ ước được ngắm, được sờ miếng ngọc bài thì trong lòng đã mãn nguyện lắm rồi!

Lục Tiểu Phụng cũng hiểu cảm giác này, chàng lập tức đưa La Sát bài ra. Vẻ mặt Đinh Hương Di càng thêm phần đau khổ, nàng không có bàn tay nên không thể đưa tay đón lấy. Nàng đã không tiếc, hy sinh mọi thứ để có được La Sát bài, bây giờ tuy miếng ngọc bài nằm trước mặt, nàng cũng không có cách gì cầm lấy nó.

Lục Tiểu Phụng ngần ngại nói:

- Ta để ngọc bài trên người cô nhé, ít ra cô có thể ngắm nó rõ hơn!

Đinh Hương Di gật đầu, nhìn Lục Tiểu Phụng để ngọc bài trên ngực nàng, đôi mắt đầm lệ chợt lộ vẻ gì không diễn tả được, không rõ là cảm kích? An ủi? Hay bi thương?

Ánh nắng tràn qua cửa chiếu trên ngọc bài, ánh ngọc dịu êm, như tỏa hơi ấm. Đinh Hương Di cúi đầu xuống đặt môi hôn nhẹ ngọc bài, nhẹ như chiếc hôn đầu tiên của người tình.

- Cảm ơn chàng, cảm ơn...

Nàng không ngớt lập đi lập lại câu nói, nàng dùng hai cổ tay cạy đưa ngọc bài lên áp sát vào mặt.

Lục Tiểu Phụng không nỡ nhìn Đinh Hương Di, chàng còn nhớ bàn tay của nàng nhu nhuyễn rất đẹp, móng tay thường sơn màu hoa hồng nhạt, nên nhìn cả bàn tay nàng tựa như nụ hoa hồng đương nở. Nhưng bây giờ nụ hồng đã bị cắt ngang một cách tàn nhẫn, chỉ còn lại cành trơ trụi.

Nụ hồng bị ngắt đi, sang năm còn mọc lại được, còn đôi tay của nàng...

Lục Tiểu Phụng đứng dậy quay lưng, bỗng nghe "phốc" một tiếng, một vật xuyên lủng giấy cửa sổ, bay ra ngoài, lại nghe "thịch" một tiếng, một vật từ ngoài xuyên cửa bay vào. Chàng lập tức quay lại, miếng ngọc bài trong đôi cổ tay cạy của Đinh Hương Di đã biến mất, trên ngực nàng chảy ra một dòng máu tươi. Gò má hồng hào của nàng đã trở nên trắng bệch, mắt và khóe miệng nàng nhấp nháy, trông nửa như đang cười, nửa như đang khóc. Nếu là đang cười, thì nụ cười của nàng thật là thê lương, tuyệt vọng.

Đinh Hương Di nhìn Lục Tiểu Phụng, đôi mắt sáng đã biến thành mờ đục, nàng cố sức nói:

- Sao.... sao chàng không đuổi theo?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu, trên mặt đầy vẻ tội nghiệp và thông cảm, chẳng có vẻ kinh ngạc hay giận dữ gì cả. Dường như chàng đã liệu trước Đinh Hương Di sẽ làm như vậy, qua một lúc lâu chàng mới buồn bã hỏi:

- Cô lại bị người gạt nữa phải chăng?

Tiếng nói của Đinh Hương Di rất yếu:

- Em lừa dối chàng, rồi đến hẳn lừa dối em, mỗi người chúng ta hình như đều bị kẻ khác lường gạt, chàng thấy đúng không? Đúng không?...

Tiếng nói của nàng rất nhẹ, rất chậm, giọng nói bình thản, không còn đau khổ nữa. Ngay phút lâm chung, nàng bỗng hiểu được một triết lý vừa phức tạp, vừa đơn giản, là cuộc sống con người vốn là như thế.

Tại sao con người thường phải đến lúc sau cùng, mới thấu hiểu được những chuyện mà đúng ra họ phải hiểu từ trước?

oOo